

Periòdic de comunicació
popular de Sants i barris veïns
3.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

S'encongeix el projecte educatiu públic de Can Batlló

L'AMPA de Cal Maiol exigeix la construcció d'una escola de 0 a 18 anys a Can Batlló, a més del augment de matriculacions a infantil els últims anys

Pàg. 5

La primavera catalana a Sants

Les mobilitzacions del diumenge 25 de març deixen un balanç de 15 veïnes ferides i una identificada en la repressió policial dels Mossos d'Esquadra

Pàg. 12

Entrevista Grup d'Habitatge de Sants

SEGURETAT

Més enllà dels models repressius

- Devaluació de drets i sistema punitiu / **Pàg. 6**
- Altres models de seguretat / **Pàg. 7**
- Can Batlló, respostes als problemes de seguretat / **Pàg. 8**
- Accions al voltant dels narcopisos / **Pàg. 8**

EDITORIAL ★

Que floreixi la primavera

Aquest curs vam començar a caminar amb una tardor molt intensa: tal com anava passant la calor de l'estiu, les llibertats a Catalunya també s'esmunyien. La violència de l'estat queia sobre aquelles que, com els últims fruits de l'estiu, es resistien a deixar-se

vèncer. L'hivern a estat llarg i ensopit. Del poder del poble es va passar a la política de passadissos, a la lluita pel poder i a la venda de la derrota. Però no es pot aturar el sentiment que brolla de la terra i, d'igual manera, l'anhela de llibertat no és ni d'una persona, ni d'un partit ni d'una organització, sinó de tot el poble.

El moviment per

la independència de Catalunya està demostrant que l'única manera de fer front a un enemic que compta amb el poder econòmic, mediàtic i de la força, és la de generar poder popular de base. La política demostra les seves limitacions a l'estar supeditada a aquests poders al ser fàcil d'intimidat i reprimir.

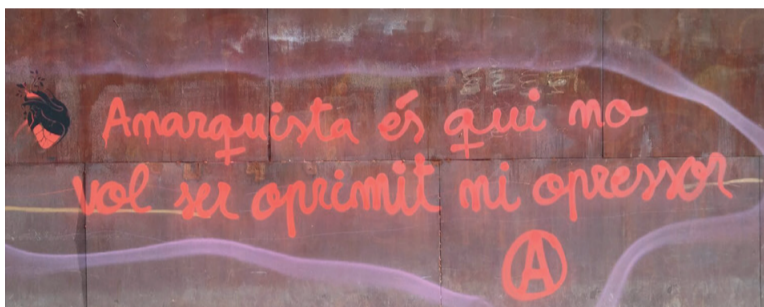
Des de la Burxa creiem fermament en

l'organització local i horitzontal per generar models més justos i lliures. D'aquesta manera entenem el nostre projecte de comunicació popular. I, de la mateixa manera, creiem que és possible fer un país millor.

La repressió de l'estat és dura però serveix també per veure com aquest es treu la careta i ens mostra el seu veritable rostre feixista. La situació és complexa i

complicada, però l'única manera de sortir-hi és responent com a poble. Des de la defensa del model educatiu, les llibertats col·lectives i el dret a decidir sobre nosaltres mateixes, hem de bastir una unió que impossibiliti que la repressió sigui efectiva. Que floreixi la primavera catalana, que no ens arrenquin la llibertat.

LES PARETS PARLEN ★

Anarquista és qui no vol ser oprimit ni opressor

Primavera catalana! - Arran

FEMINISMES ENFRONTATS ★

Rosa Luxemburgo

Qui no es mou, no sent les cadenes

Criatura llegendària

Potència violeta 100%

Jean-Jacques Rousseau

L'educació de les dones haurà d'estar sempre en funció de la dels homes

Criatura llegendària

Potència violeta 0%

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a laburxa@gmail.com

Des dels homes, també «Me too»

Rubén Molina

Me too, sí, jo també. Sóc un home, i jo també: he estat agressor i assetjador.

«Me too» ha estat una campanya a les xarxes socials que ha servit per visualitzar l'assetjament i les agressions sexuals. Una campanya que ha estat un èxit a l'hora de visualitzar les violències que pateixen les dones pel fet de viure en un sistema social anomenat patriarcat. Però... i nosaltres els homes? Què hem de dir? Estic fart d'escoltar excuses, de donar la raó a les dones sense fer autocrítica o de mirar cap a un altre costat; per tant, he decidit fer també un «me

too». No sóc pas un monstre, sóc un home. Els agressors no són només aquells que esperen a una cantonada fosca a la matinada, el «chicle», el violador del cutter o persones desequilibrades. Som nosaltres, els fills del patriarcat, els col·legues, el nòvio o el desconegut que, amb bona intenció, intenta lligar una nit de festa. I això no és cap excusa: som homes socialment construïts els potencials agressors i, si volem deixar de ser-ho, hem de començar a reconèixer-ho. No són penjats, no són bojós, no són desfasats ni passats de rosca, podem ser -i som- qualsevol de nosaltres.

Jo he cosificat a la dona, l'he sexualitzat, he traspassat barreres que no hauria d'haver traspassat i he

generat violència per elles. Tot això ho he fet jo, igual que ho heu fet tots vosaltres. Ho he fet per culpa d'un sistema que em fa pensar en les dones com a objectes i que, sense jo adonar-me'n, m'ha posat en una situació de poder i privilegi sobre les meves familiars, parelles, amigues, companyes i totes les dones del meu costat. Però, malgrat tot, sempre he estat jo. Som la meitat de la població, els culpables de les violències que pateix l'altra meitat. Som tu i jo. I sí, ets masclista. Ho ets perquè arrossegues una personalitat creada sobre la construcció de gènere, home.

El feminisme ha fet una gran feina a l'hora de visualitzar totes les violències, els micro-masclismes, la desigualtat i tantes altres injustícies

derivades del sistema patriarcal. Desgraciadament ens han fet la feina: ens ha desgranat totes i cada una de les violències que exercim. La feina pendent per acabar amb les agressions, ens toca als homes: assumir la responsabilitat que tenim. Ja està bé de callar i fer els ulls grossos. Som nosaltres, els nostres amics, els nostres coneguts. No podem deixar que els agressors i agressions segueixin sortint a la llum quan una dona en pateix una. Menteix o és cec aquell que digui que mai ha vist un comportament masclista en algun dels seus amics o coneguts, però sempre és més fàcil riure d'un acudit masclista que combatre'l. Les agressions no són casos aïllats ni els agressors uns monstres. És molt fàcil bramar

contra una persona que no coneixem, contra aquells senyalats perquè les seves víctimes van tenir el coratge de denunciar. Però és molt més difícil atrevir-se a dir-li a un col·lega que és un bavós, que assetja o que maltracta a la seva parella, que cosifica a les dones o que té una actitud fastigosa de mascle dominant. Molt més difícil encara és admetre-ho en un mateix. Aquells homes que ens diem feministes hem de començar a reconèixer-nos com agressors per tal de deixar de ser-ho. No podem quedar-nos com a mers espectadors. Hem d'assumir el nostre paper en aquesta lluita, que és reconèixer i matar el masclista que portem a dins.

Me too.

27 famílies de 3er de l'escola Barrufet fan insubmissió a les proves de la LOMQE

Alex Tisminetzky, pare de Barrufet i membre de l'Assemblea Groga de Sants

Els passats dies 13, 14 i 16 de març, 27 famílies de 3er del CEIP Barrufet de Sants es van organitzar per no portar els seus infants a l'escola durant els tres matins. El motiu era portar a terme una insubmissió a les proves que es realitzaven en aquestes dates.

Els 27 infants, acompanyats de mares, pares i monitors, van aprofitar aquests matins "insubmisos" per a dur a terme altres aprenentatges a l'espai cedit per Can Batlló; van poder realitzar escalada al rocòdrom, esports a les pistes o participar en jocs col·laboratius, entre d'altres.

Les famílies que han realitzat aquesta objecció de consciència a les proves de tercer de primària ho han fet com una eina per paraitzar i denunciar la LOMQE i tot el que representa, ja que les proves externes són un instrument dels sistemes educatius basats en la competició perquè permeten classificar les escoles i establir rànquings entre elles. Per a les entitats que han portat a terme la crida a la insubmissió, coordinats a la Xarxa d'Escoles Insubmises, neutralitzar les proves de 3er (com les de 6è) significa paraitzar la LOMQE.

Segons denuncia la Xarxa d'Escoles Insubmises, les proves porten a la privatització i la mercantilització de l'educació a través de la comparació i l'establiment de rànquings

entre escoles. Mestres i centres es veuen immersos en un règim competitiu i de funcionament empresarial aliè a l'esperit de l'educació inclusiva. D'altra banda, el reduccionisme flagrant de les proves força a reconduir l'educació cap a una deriva academicista i de premi/càstig, a canviar els programes i projectes d'escola per ensinistrar els nens a superar els exàmens (en molts casos tipus test) de 12 hores de durada o més, i a segregar els alumnes en diferents itineraris de forma prematura, deixant de garantir la igualtat d'oportunitats. Les entitats de la crida a la insubmissió a les proves advoquen per avaluacions que busquin detectar mancances i assignar els recursos necessaris sense fer entrar escoles, mestres i alumnes en un règim competitiu.

Les accions d'aquest tipus, que s'han dut a terme a diferents escoles catalanes durant les mateixes dates, compten amb el suport de la Xarxa d'Escoles Insubmises (XEI), de la gran majoria sindical a l'ensenyament (USTEC-STEs, CGT, COS, CCOO i UGT, entre d'altres), de l'associació d'estudiants majoritària (el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, SEPC), i de l'Associació de Mestres

Rosa Sensat, la Federació de Moviments de Renovació Pedagògica de Catalunya, l'ILP per l'Educació Pública i Assemblea Groga, entre moltes d'altres associacions i partits polítics.

El mes de maig es duran a terme les proves externes de 6è, moment en que la Xarxa d'Escoles Insubmises prepara noves accions de protesta.

S'encongeix el projecte educatiu públic de Can Batlló

Ruth Mellado - AMPA CAL MAIOL

El projecte educatiu públic de 0 a 18 anys dibuixat sobre els plànols de Can Batlló l'any 2006 s'ha encongit fins a quedar en una escola i prou. Els plans han canviat sense tenir en compte la veu de les famílies afectades, ni les escoles bressol del barri, ni la manca d'institut públic a La Bordeta, com tampoc que estan aterrant al barri mil cinc-centes famílies. A més, no hi ha previst cap altre equipament educatiu públic a la zona.

El 2017 es va saber casualment que aquest Pla General Metropolità (PGM) s'havia modificat i que el projecte inicial es reduïa a una escola de 3-12 anys. Així, s'ha perdut l'oportunitat d'oferir al

barri una nova escola bressol i institut públics.

El PGM de Can Batlló-Magòria del 2006 que preveia escola bressol, escola d'infantil i primària i institut es va transformar en només una escola d'infantil i primària (de 3 a 12 anys) de dues línies. L'escola pública ha fet molt bona feina però també és cert que, per principis i per necessitats econòmiques, l'educació pública és cada vegada una aposta més majoritària en el nostre territori. Els darrers anys aquesta preferència s'ha fet explícita en les inscripcions de P3 del barri, i s'anirà traslladant a l'ensenyament secundari inexorablement en els pròxims anys.

Segons dades del Consorci d'Educació de Barcelona, el

curs el 2014/2015 hi va haver un increment del 18,9% d'alumnat d'educació infantil (0-3), molt per sobre de l'increment d'altres districtes. La preinscripció escolar a P3 ha crescut a l'escola pública durant els darrers anys i l'any passat, de nou, la majoria d'escoles del districte on històricament quedaven places lliures, van completar places en primera opció. Els darrers anys han desaparegut les segones opcions reals i se sol apostar per la concertada per por a l'assignació d'ofici a un altre barri del districte.

D'altra banda, la demanda pública per a les places de Batxillerat al nostre districte també ha crescut gairebé un 7%. Caldria tenir en compte que aquesta es trobarà, en un futur no gaire llunyà,

amb els alumnes que ara estan a infantil, que són més nombrosos del que eren fa uns anys. L'Ajuntament de Barcelona també feia públic, no fa massa, que apostava per les escoles-instituts però sembla que a La Bordeta som una excepció.

Per últim, la construcció de les torres de catorze pisos i eixams d'habitatges que proliferen en el recinte de Can Batlló, que havia de ser un pulmó de Barcelona, suposarà un increment del 20% del nombre total d'habitatges al barri (7.500 al 2015). Als blocs ja habitats s'ha observat que la proporció de famílies joves amb fills és molt superior a la del conjunt del barri, de manera que la població escolar previsiblement s'incrementarà per sobre del

20%.

Sembla molt difícil de creure que l'administració pública no constati la necessitat d'ampliar places des de l'escola bressol fins a l'institut i, per tant, de recuperar el projecte inicial públic de 0-18, en l'únic barri del districte que, a més, no disposa de cap institut públic.

En nom de les nostres filles i de les nombroses entitats i persones que donen suport a aquesta demanda exigim que ens torneu el projecte inicial: en defensa de l'escola pública pel barri de La Bordeta, no renunciarem al projecte educatiu 0-18. L'educació és un dret i una lluita de totes i la defensarem des del territori.

Directa
periodisme cooperatiu
per la transformació social

Subscriu-te
al periòdic quinzenal
per 75 € l'any

www.directa.cat

KOITTON CLUB
ROSSEND ARÚS

BAR MUSICAL COOPERATIU

pintes,
hivres,
vermell,
truita,
barri,
cooperativisme

KOP DE MÀ
C/Riego, 4, Sants

la Ciutat Invisible
Cooperativa Autogestionària

COMUNICACIÓ GRÀFICA
És sents invisible? Nosaltres t'ajudem...

LLIBRERIA CRÍTICA
Més que una llibreria al cor del barri...

RECERCA & INTERVENCIÓ
La memòria de l'ahir, les propostes pel demà...

www.laciutatinvisible.coop
C/ RIEGO 35 (AVANÇ BARRA) 93 290 99 47

EL TEU BARRI, LA TEVA COLLA

CASTELLERS de SANTS
www.borinots.cat

Crònica de barri

Sants Viu

Els activistes per l'habitatge dins de l'oficina de Solvia.

El Grup d'Habitatge de Sants ocupa el Solvia del carrer de Sants

Durant el procés de nacionalització del deute bancari a l'estat espanyol, l'estat va injectar milers de milions a la banca per tal d'evitar-ne la caiguda. Uns diners que asseguraven que serien retornats més tard, per acabar assumint que mai retornarien. Aquesta nacionalització del deute va generar un nou agent immobiliari, la Sareb. L'entitat que acumularia la gran borsa de pisos, edificis i propietats que la banca havia embargat fruit de la punxada de la bombolla immobiliària.

La Sareb, però, no gestiona directament aquesta cartera de propietats i subcontracta la gestió a les mateixes entitats a les que van rescatar de la fallida bancària. Solvia és una d'aquestes societats, que està vinculada al negoci immobiliari del Banc Sabadell (després d'absorbir el banco Guipuzcoano, Caixa Penedès, Banco Gallego, CAM, Mare Nostrum... entre d'altres).

Al districte, això afecta moltes veïnes, algunes de les quals es troben entre l'espasa i la paret al no saber quin futur tenen el seu habitatge, el seu sostre i el de les seves familiars. És per això que el 28 de febrer, el Grup d'Habitatge de Sants conjuntament amb el sindicat de barri del Poble Sec va entrar a l'oficina del Banc Sabadell del carrer de Sants número 30, per tal de fer evident aquesta situació i el cas de les famílies de l'Anaïs, Griselda, Jose Luis, Frank, Mari Angeles i Mariella, exigir un lloguer social i saber qui és el propietari de l'habitatge on viu el seu veí Jose Luis.

Pancarta a la façana de Solvia.

Al llarg del matí, etiquetes com #NoEnsFaranFora, #HabitatgePerATotes, #LaSarebEsNuestra i #LlogerSocialPels7 van estar presents a les xarxes socials.

A les 20:00 del vespre, una piulada al compte de Twitter del Sindicat de barri de Poble Sec donava per finalitzada l'acció amb un compromís signat amb l'entitat.

A La Bordeta es fabriquen armes de guerra

"Una arma no és només una pistola o una bomba, és tot allò que s'utilitza per matar. El software d'un míssil també és una arma" diu l'activista Esnault, de la campanya Banca Armada.

Aquesta afirmació la trobem dins un article que el diari Público va publicar el 2017 per posar sobre la taula el paper de la Banca en el finançament de les empreses del complex industrial-militar. Espanya és el setè país del món en exportació d'armes de guerra.

Ja amb aquest article podríem adonar-nos que els bancs de matriu estatal BBVA i Santander són dos de les grans corporacions bancàries que inverteixen el seu capital en el negoci de la guerra. Vuit caixers del BBVA als barris de Sants, esdevenen vuit oficines de finançament de la guerra. El BBVA té invertits més de 2700 milions d'euros en aquests negocis. Les 6 oficines de finançament de la guerra que té el Banc Santander als nostres barris, li faciliten aportar els 1500 milions d'euros que aquesta entitat té invertits en el negoci de la guerra. A la llista d'inversors, no només hi ha bancs. La multinacional Acciona i l'entramat d'empreses industrials SEPI hi són en tercera i quarta posició amb inversions superiors als 350 milions d'euros. La Banca March, que després de tancar l'oficina del carrer Nicaragua ja no te cap sucursal al barri, és el cinquè de la llista amb 223 milions d'euros. Bankia amb 180 milions, CaixaBank amb 87, Popular amb 82, Sabadell amb 51 i Bankinter amb 48 milions, tanquen el llistat d'inversions i compten amb dotzenes d'oficines als nostres barris, des de les quals finançar amb els dipòsits dels seus estalviadors el negoci de la guerra.

Però és que, a més a més, al barri de La Bordeta hi ha l'empresa responsable de la fabricació del làser per a aviació militar AM 400. Faro Spain té la seva seu a la Gran Via de les Corts Catalanes 133, 8C. Una informació publicada recentment pel Centre Delàs, d'estudis per la Pau, en el seu mapa interactiu de la indústria militar espanyola.

Aquesta empresa estaria al darrere del desenvolupament d'un làser d'ús militar per a protegir els avions d'atacs de míssils aire-aire o terra-aire, guiats per infrarojos. Aquest làser, però, no té per objectiu protegir avions civils de transport en zones de conflicte, sinó que ha estat pensat i dissenyat per a ser muntat en l'avió militar AM 400 de transport, i aquest avió va equipat amb armament d'atac. És doncs, una eina defensiva per a poder matar més i millor. És doncs, aquest làser, una arma de guerra, si seguim la lògica que descriu

Esnault, l'activista de Banca armada.

Tinguem clar llavors, que quan veiem la guerra tranquil·lament des del televisor, tenim al costat de casa empreses que les fan possible, tinguem clar també que tenim les eines per a què això deixi de passar. N'hi ha prou en retirar els nostres estalvis d'aquelles entitats que inverteixen els seus dipòsits en la indústria militar.

Seu de la empresa Faro Spain que participa de la indústria de la guerra.

<http://www.publico.es/economia/son-bancos-financian-industria-militar.html>

<http://www.infodefensa.com/servicios/catalogo-empresas/empresa-faro-spain-sa.html>

feminista, que promoguin la igualtat i l'apoderament femení. Entre les organitzadores i impulsores de la fira, hi ha el Casal Independentista de Sants i La Trama feminista. La fira comptava amb parades de llibres feministes de la llibreria Barra Llibre de la plaça Osca, La Ciutat invisible del carrer Riego, i l'entitat llibre solidari del carrer Galileu.

A mig matí, i amb dotzenes de persones ja consultant llibres a les parades, començava l'actuació de rap feminista de "Petit Kaos", seguida de l'actuació poètico-musical a càrrec de "La mirada violeta".

Les hores del migdia van ser les més patidores, la manca d'activitat i de dinar organitzat va deixar en mans de les llibreteres i les vianants el moviment de la Fira. Va ser havent dinat que, amb la xerrada de la Lula Gómez, una cinquantena de persones es van aplegar altre cop davant l'escenari de la fira per escoltar-la comentar els vídeos que anava projectant i comentant en la seva dinàmica de "Eres una caca", que podeu trobar a Youtube. Una dinàmica que va ser molt participativa per part de les dones del públic.

La fira del llibre va cloure amb les cantautores feministes Akelarre amb una plaça de Sants amb totes les cadires plenes i moltes altres persones seguint dempeus l'espectacle o consultant els llibres de les parades, que fins a les nou del vespre no van tancar la caixa.

Lula, fent la xerrada de presentació de "Eres una caca".

1a Fira del llibre feminista a Sants

10 de març, a rebu d'un 8 de març amb un èxit aclaparador tant a nivell de barri com de país, la Fira del Llibre Feminista de Sants neix com una proposta del moviment popular del barri per crear un espai d'autoorganització de les dones i els moviments feministes. Amb l'objectiu de ser un punt de trobada de les llibretries que treballen al barri per difondre recursos i materials bibliogràfics, creats per dones o de temàtica

Una de les parades de llibres feministes.

La Vaga Feminista mobilitza el barri

Sants Viu

Amb el sol encara traient-se les llegendes, grups de dones caminen pel barri camí de Can Batlló. A les seves portes, una vuitantena fan caliu. Les 7 del matí va ser el moment triat per les comissions de vaga feminista de la ciutat per fer talls de trànsit en les principals vies de comunicació. Al barri, això vol dir: tallar la Gran Via a l'altura de la Campana. Un tall que va anar sumant gent fins a superar el centenar de dones que el van mantenir-la fins a les 8:30 del matí. Una acció que va ser amenaçada per l'actuació dels Mossos d'Esquadra.

La finalització del tall però, era l'inici d'una manifestació barrial que, des de la Gran Via, va anar pujant per Olzinelles fins a l'escola Maristes, fent parada a Plaça Sants. D'allà va pujar pel carrer Galileu, l'Escola Barrufet i el CAP del Vapor Vell, seguint per Joan Güell fins al parc de Can Mantega. Al seu pas va anar parant a botigues, informant de la vaga. L'església de Sant Joan Maria Vianney va ser també objecte de denúncia per part de les manifestants. D'allà van tornar a plaça de Sants on s'hi havia organitzat un esmorzar popular.

A l'aturada a plaça de Sants, també s'hi va fer un taller de pancartes i cartells en defensa de la Vaga. Amb aquest material, el piquet es va tornar a mobilitzar per les botigues, escoles i sectors feminitzats del barri. En aquells moments, el grup inicial d'un centenar de persones s'havia multiplicat exponencialment, arribant a superar les 800 a l'arribada a plaça Espanya.

A plaça Espanya es van viure moments de tensió, ja que un grup de dones que havia entrat a l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona (IMEB) a penjar una pancarta a la façana, van ser retingudes il·legalment per part d'alguns treballadors del centre que van tancar les portes amb elles dins mentre avisaven els mossos. Alhora, arrencaven la pancarta penjada per les feministes. Un cop les activistes van poder sortir, es va fer lectura d'un manifest i es va continuar la mobilització fins a Can Batlló per la Gran Via. Allà, la Vaga Feminista es va reagrupar i va agafar forces

per les mobilitzacions de la tarda mentre gaudien del dinar organitzat pel comitè de vaga.

El dinar a Can Batlló va ser un èxit d'assistència, de fet, es va haver de dinar per torns i va fer falta fer més quantitat d'arròs del previst inicialment per poder donar menjar a totes les dones que van participar del piquet matinal del barri. Amb la panxa plena, cadascuna va buscar un lloc on descansar. Calia agafar forces. I és que altre cop, a tres quarts de cinc, es va fer columna des de la plaça de Sants, per passeig Sant Antoni, vorejant l'Estació, fins a arribar a Tarradellas. A la confluència dels carrers Berlin i París, s'hi van anar afegint les dones que venien també en manifestació des del piquet de Les Corts. Seguint pel carrer Paris, a l'altura del carrer Urgell, s'hi va afegir el piquet de l'Eixample Esquerre. En aquell moment, la columna feminista ja tenia uns quants milers de dones al darrere i avançava cap a la convocatòria unitària.

Amb l'arribada de la columna al Passeig de Gràcia, les manifestants es van anar disgregant dins la manifestació unitària, en la que s'estimen xifres al voltant de les 500.000 persones. Una jornada històrica pel feminisme de classe als Països Catalans: la partici-

ció va ser molt elevada a tot al país i, en moltes altres ciutats, les xifres van superar les 10.000 manifestants: a Terrassa, Granollers, Sabadell o Cerdanyola, xifra similar a Tarragona, altres 5.000 a Lleida, València va viure una multitudinària manifestació amb unes 100.000 persones, simultàniament a les manifestacions de Gandia o Alacant. Al matí, les Universitats també van ser protagonistes de la Vaga i les mobilitzacions. A Palma, altres 15.000 manifestants segons alguns mitjans i a Perpinyà, on la Vaga General va ser convocada per un sol sindicat (SUT) la mobilització va ser de 400 persones, una xifra que comparada amb la resta de PPCC pot semblar baixa, però que és molt més alta que en la manifestació de l'any passat, i que té poca tradició a la ciutat.

Pel que fa al balanç antirepressiu, Alerta Solidària va comptabilitzar 65 identificacions al llarg del dia, així com insults i amenaces per part de diversos cossos policials.

Enderroc d'un altre tros de la memòria de Sants

Agus Giralt

El 20 de març, un grup d'operaris enfonsava la coberta de l'edifici situat al número 32 del carrer de Càceres, a l'encreuament amb el carrer del Tinent Flomesta, el local on els darrers anys hi trobàvem instal·lat el bar Pata Negra. Un edifici de tipologia industrial format per dos volums simètrics que, segons sembla, va ser edificat a principis del segle XX.

A l'espera del que acabi passant amb tot el bloc, aquest enderroc, que li fa pronosticar un trist final, ha acabat amb la simetria d'un conjunt singular que ens transportava al Sants agrícola i industrial; quan al carrer de Càceres es trobaven petites fàbriques i tallers com la fàbrica de pastes de sopa Ferri i Cia, situada al número 24, la fàbrica Maquinaria para Industrias de la família Planell o l'antiga vaqueria del carrer.

Un enderroc que no ha anat acompanyat de cap mena d'estudi documental per que simplement aquest edifici no era dins del catàleg de patrimoni arquitectònic. I això és el que porta a intentar

interpretar de quina manera s'han anat introduint edificis i conjunts al catàleg.

L'any 1979, després de les destrosses del desenvolupisme franquista, l'ajuntament de Barcelona aprovava el catàleg de Patrimoni Histórico-artístic per a poder salvaguardar alguns dels edificis emblemàtics de la ciutat. Una primera eina, encara insuficient, que seguia sense dificultar gaire les descatalogacions i els posteriors enderroc. Un fet que va quedar clar amb la següent onada de destrucció patrimonial, desfermada amb la ja famosa frase à la ville de Barcelona. L'any 1986, les paraules del feixista i especulador Juan Antonio Samaranch portaven els Jocs Olímpics a la ciutat.

Barcelona volia edificar una nova ciutat i ho faria, en gran part, a costa del seu passat. Les destruccions patrimonials foren tantes durant els anys preolímpics que, no en va, l'any 1993 es va actualitzar el catàleg. En aquell moment es van crear dues categories: l'A, que inclou els anomenats Béns Culturals d'Interès Nacional, i la B, reservada per als anomenats Béns Culturals d'Interès Local.

Unes categories en les que

només es van incloure els elements singulars, sovint poc presents als barris. Així doncs a Sants, Hostafrancs i la Bordeta només trobem un edifici a la categoria A, el Vapor Vell. I aproximadament una vintena d'elements a la categoria B, entre els quals: les Manufactures Serra i Balet, la fàbrica dels Germans Climent, Can Batlló, els mercats de Sants i Hostafrancs, l'Alcaldia, el Foment Republicà de Sants o algunes cases edificades per arquitectes de renom com Modest Feu.

Molts elements significatius per als veïns i les veïnes dels barris quedaven fora, sense cap protecció. L'any 2000 el llistat s'ampliava amb la creació de dues categories noves, la C, els Béns d'Interès Urbanístic, i la D, els Béns d'Interès Documental. Aquesta darrera categoria, on es troben la majoria dels edificis protegits dels nostres barris, en realitat permet els enderroc sempre que es faci un estudi historicoarquitectònic. Uns estudis que es fan i acaben a algun arxiu oblidat de difícil consulta.

Des de l'any 2000 només s'ha fet una ampliació al catàleg, incloent-hi els comerços emblemàtics de la ciutat. Una llista on, fet un cop d'ull ràpid, sembla que només s'inclouessin botigues amb aire modernista i on, tot i la importància dels comerços familiars a Sants, només s'inclouen dues botigues, la Farmàcia Barangé i la Joieria Roé, totes dues a la carretera. Cap canvi més en 18 anys.

Si el patrimoni arquitectònic serveix per entendre i explicar el nostre passat, la memòria que ens arrela als barris, per quin motiu la valoració dels elements que han d'estar protegits només inclou l'opinió dels experts i no deixa cap marge a l'opinió dels veïns i les veïnes? La memòria és fràgil i necessita els seus paisatges, encara que els experts no els valorin.

La primavera catalana a Sants

Clara Victòria

El nostre barri no s'ha vist al marge de l'esclat rebel que ha sacsejat el país arrel de les últimes accions repressives de l'estat espanyol. Una petita revolta que sembla que no s'apagarà i que recull la indignació acumulada des de l'1 d'octubre.

Durant les protestes del diumenge 25 de març van ser moltes les veïnes del barri que van participar en les diferents convocatòries que mostraven el rebuig a l'empresonament de polítics catalans. Desenes de milers de persones van sortir al carrer convocades tant per l'ANC i Omnium cultural com pels CDR's. Els punts de més tensió van arribar als voltants

de la delegació del govern espanyol que estava custodiada per un amplíssim dispositiu d'antiavalots dels mossos d'esquadra. Els uniformats van efectuar diferents carregues al llarg de les protestes per intentar intimidar i expulsar els manifestants de la zona. Les actuacions policials van anar augmentant en agressivitat fins a la dissolució final dels manifestant a cops de porra, corredisses i intents d'atropellament amb els furgons inclosos. La violència policial es va saldar amb un centenar de persones ateses pel SEM, entre elles 15 veïnes de Sants i un veí identificat pels mossos.

Les mobilitzacions van anar més enllà i de cara al dimarts 27 de març des dels CDR's es va dur a terme talls a les principals

artèries de comunicació del país. A Barcelona l'acció dels CDR's del Barcelonès va consistir en una encerclada massiva de l'estació de Sants per denunciar les citacions de 9 persones per l'acció de la vaga general del 8 de Novembre. Arrel d'aquesta acció els mossos d'esquadra van bloquejar i tancar tots els accessos a l'estació durant algunes hores, inclòs la parada de metro Sants Estació de la línia 5. Des del CDR de Sants van denunciar la criminalització que pateixen els comitès, doncs alguns mitjans van afirmar que l'acció pretenia aturar les vies de l'AVE de nou sense contrastar la informació.

La primavera no ha fet més que començar i el nostre barri com la resta del país està en mobilització per la llibertat.

Devaluació de drets i sistema punitiu

Andrés García Berrio

Estem vivint un procés de devaluació de drets civils en el marc d'un sistema que mai es va caracteritzar pel respecte als drets civils. No obstant això, un dels èxits actuals del punitivisme és generar la sensació que no hi ha remei a aquesta devaluació de drets.

Sistema migratori

Les polítiques migratòries de la Unió Europea sempre han estat encarades cap a la construcció d'una pretesa Europa fortalesa alhora que l'objectiu real era generar eines per segregar el mercat de treball. No es tractava que les persones no migressin, es tractava que després del seu viatge estiguessin amb les condicions jurídiques i socials perfectes per assumir exercir la feina d'una manera molt més barata i desprotegida. El risc d'acabar en un CIE i / o deportada té efectes, sobretot, de manera àmplia en el conjunt de la població que té por de ser identificada i deportada. Un dels aspectes nuclears de qualsevol sistema punitiu és aconseguir efectes generalitzats per sectors de la població a través de l'aplicació de les mesures punitives a algunes representants d'aquest sector. No es tracta només de les persones que van al CIE o que acaben deportades, es tracta del conjunt de persones que viuen sota l'eventual por d'acabar en un CIE o sent deportades, situació que pot durar 3, 4 o 6 anys, segons els casos. Les polítiques migratòries i les polítiques d'estrangeria formen part del model punitiu tot i que moltes vegades se les exclouï de la lògica punitiva. El risc de morir si migres de la manera que no ho has de fer, el risc a ser identificat per la policia sota criteris de perfil racial, el risc d'acabar en un CIE, el risc de ser deportada. El sistema de control migratori té com una de les seves puntes de llança la construcció d'un sistema punitiu formal (lleï d'estrangeria) i informal (morts a l'estret) perfectament calculat.

“Les polítiques migratòries i les polítiques d'estrangeria formen part del model punitiu tot i que moltes vegades se les exclouï de la lògica punitiva”

Fa uns anys vam aconseguir generar la sensació que podíem tancar els CIEs, però a dia d'avui els més optimistes pensen que podrem resistir davant l'obertura de nous CIEs. Aquí hi ha el principal èxit de la política punitiva global, la seva recrudescència actual. El context europeu sota l'auge de l'extrema dreta ha generat un suport social a mesures absolutament regressives en matèria de drets civils. Sota un context de crisi, missatges polítics punitius han aconseguit guanyar terreny als missatges polítics contraris a aquest context punitiu.

L'última reforma del Codi Penal (2015)

Model penitenciari

On tot roman, com sempre, on els drets no poden estar més devaluats, és a l'interior de les presons. Un model carcerari completament punitiu i disciplinari que controla diàriament en quin moment et lles i en quin moment has de recloure't. Un sistema que roman intacte en la filosofia i en la pràctica des del segle XIX, malgrat els centres penitenciaris siguin més moderns. La major part de les persones que estan preses ho estan per delictes contra l'ordre socioeconòmic (robatoris) i relacionats amb la salut pública. Tant en un cas com en l'altre, les persones que acaben a la presó tenen a veure amb processos d'exclusió sostinguts en el temps així com amb la seva posició en l'escala de les tasques del delictes. Les presons sempre han estat principalment plenes de persones excloses, sobretot en el cas de les dones, i ho segueixen estant. El percentatge de persones racialitzades i migrades a la presó segueix en augment cada any a causa dels processos de selectivitat policial a través dels quals es deté més a les persones racialitzades que a les que no ho són.

“Les persones que acaben a la presó tenen a veure amb processos d'exclusió sostinguts en el temps així com amb la seva posició en l'escala de les tasques del delictes”

No són temps de canvi, són temps de resistència en matèria punitiva. No obstant això, tot i que és cert que frenar l'actual situació seria un èxit, no hem de deixar de mirar cap a un horitzó en el qual poder abordar nous models de polítiques migratòries, de seguretat i de resolució de conflictes en la societat.

Una de les principals conseqüències, i que ha passat pràcticament desapercibuda, té a veure amb el fet que el que abans eren faltes, ara són delictes lleus. El que abans no generava antecedents penals, la qual cosa activava d'una manera més lleu el procés de etiquetatge social com “delinqüent” i la seva conseqüent procés d'estigmatització, ara sí que el genera. I de nou, les conseqüències són més grans per a la població migrada sense la nacionalitat que veu dificultat el seu procés de renovació de residència pel fet de comptar amb aquests antecedents o que veu impossibilitada la seva regulació pel mateix.

“La construcció d'un enemic intern sota el marc de les reivindicacions independentistes i republicanes ha generat un procés de devaluació generalitzada de drets que, de nou, sembla no tenir fi”

I d'aquí, a la repressió de la protesta i la llibertat d'expressió. Diferents rapers són a punt d'entrar a la presó, activistes socials a la presó pel fet de liderar organitzacions socials com Òmnium Cultural, o activistes amenaçats de ser criminalitzats per la seva participació política en els CDRs i no per accions concretes. Tal com va passar fa pocs anys amb el moviment anarquista, però en aquesta ocasió enaltint el dret penal fins l'eventual delictes de rebel·lió, ja que sembla no ser suficient amb l'enaltiment fins el delictes d'organització criminal. La construcció d'un enemic intern sota el marc de les reivindicacions independentistes i republicanes ha generat un procés de devaluació generalitzada de drets que, de nou, sembla no tenir fi. Igual que han aconseguit que pensem que no podem fer res davant l'actual política migratòria, sembla que no podem fer res per frenar la devaluació de drets civils i polítics de les persones criminalitzades per la seva acció política o per les seves opinions. I la veritat és que s'avançaria moltíssim derogant les lleis mordassa, la reforma de la llei de seguretat ciutadana i del codi penal aprovades per la majoria absoluta del PP al 2015. Òbviament és molt més complex que això, però començant per aquí moltes situacions podrien canviar en la pràctica. I sobretot, estariem frenant el procés de devaluació.

SEGURETAT

més enllà dels models que coneixem

El tema de la seguretat ha estat històricament el gran camp de batalla de la dreta. Aquell que, a través de la por i la inseguretat, ha servit per arrabassar drets i llibertats al poble, per assegurar el poder de l'elit a canvi d'estabilitat. El gran recurs a aquesta problemàtica han estat sempre mesures correctives que castiguen a aquelles més perjudicades pel sistema econòmic i social. L'allò de voler curar un refredat d'una persona que va despullada a base d'antibiòtics enlloc de prevenir-los. Malgrat tot, és encara un gran tema pendent de les diferents branques de l'esquerra, que molt sovint acaba assimilant els postulats de la dreta, per comoditat, falta de valentia o per simple traïció de classe un cop s'arriba al poder.

Un exemple clar va ser l'arribada de Barcelona en Comú a l'Ajuntament de Barcelona, que va incomplir el seu programa que preveia eliminar el cos municipal dels antiavalots i que ha estat molt criticada des dels moviments socials per la persecució dels manters. Però, més enllà d'això, la manca és de tots els sectors, des del reformisme dels comuns als moviments llibertaris. En altres llocs i en altres moments s'han generat models de seguretat alternatius..

BARCELONA (1936)

Patrulles de control al comunisme llibertari

Ruben Molina

L'intent de cop d'estat el 17 de juliol de 1936 va derivar en la Guerra Civil espanyola. La resposta al cop d'estat va estar majoritàriament en mans de la classe obrera, que en ciutats com Barcelona van vèncer i van començar la revolució. El caràcter llibertari d'aquesta revolució i l'ambigu paper jugat pels cossos de seguretat, la Guàrdia Civil i la Guàrdia d'Assalt republicana (que en alguns casos es van passar al bàndol feixista) van fer que aquests cossos es mantinguessin aquarterades i al marge de la revolució fins al maig de 1937.

A partir del dia 21 de Juliol la seguretat dels carrers va quedar en mans de les Patrulles de Control, que van funcionar com a policia revolucionaria. Aquestes eren organismes dependents de la Junta de Seguretat del Comitè Central de Milícies Antifeixistes de Catalunya, l'entitat administrativa que funcionava com el govern revolucionari. Les patrulles s'organitzaven en seccions, seguint el model d'organització revolucionari, vinculant-se amb els Comitès de Defensa de la Revolució (CDR) que existien a cada barri i que havien estat els encarregats de combatre l'aixecament militar a la ciutat. Hi havia tretze patrulles, cadascuna vinculada a una secció geogràfica d'un CDR. A més, n'hi havia una dedicada exclusivament a la zona portuària i una altra pels ferrocarrils. Les patrulles estaven formades per una seixantena de milicians, una desena amunt una desena avall dependent de la secció. Només hi havia un càrrec, que era el delegat, que traslladava el control de les actuacions a la junta de seguretat, que documentava i autoritzava els registres i detencions necessaris o demanats per les patrulles. En total hi havia uns 700 patrullers. Les persones que les integraven eren veïnes dels barris que patrullaven, sindicalistes o militants de les diferents organitzacions d'esquerra que integraven el Comitè Central de Milícies Antifeixistes, CNT-FAI, PSUC, ERC, POUM i UGT. Es van encarregar d'acabar amb els últims focus de feixisme, de mantenir l'ordre i d'investigar i detenir les persones que ajudaven al bàndol feixista. Van ser un element de confrontació entre els partidaris de la revolució i la Generalitat, que ansiava tornar a tenir el control dels carrers. Des de la burgesia se les va acusar de practicar violència política amb execucions i detencions.

El context de violència de la guerra civil i el llarg conflicte revolucionari als carrers de Barcelona arrossegat des dels anys vint i la República van ser claus per entendre l'espiral de violència que va sacsejar la ciutat. Les patrulles van frenar en gran mesura aquesta violència sota un ordre revolucionari.

KURDISTAN SIRIÀ

Asayish, forces de seguretat kurdes a Rojava

Clara Victòria

Després de l'esclat de la guerra civil siria el 2011, i en veure's el regim en perill a les principals ciutats del país, el règim abandona les zones kurdes per centrar els seus esforços militars. Des d'aquell moment el 2012, a Rojava s'inicia una revolució sota l'anomenat confederalisme democràtic elaborat pel líder del PKK Abdullah Öcalan. Aquesta revolució a més d'enfrontar-se a l'estat islàmic creava un nou paradigma social. La base d'aquesta està en la participació popular en estructures locals. Un dels principals eixos és la igualtat entre homes i dones. El màxim òrgan de govern és el Comitè suprem kurd. Rojava està dividida en tres cantons, Efrin (actualment envaït per Turquia), Kobani i Cizîrê. Les competències de seguretat corresponen als cantons, i cada municipi té la seva pròpia agència de seguretat. Les seves funcions són l'administració dels punts de control (checkpoints), les Forces Antiterroristes (les forces HAT), la direcció d'intel·ligència, la direcció contra el crim organitzat, la direcció de trànsit i la direcció del tresor.

Igual que en altres institucions de Rojava, les forces de seguretat kurdes s'esforcen per a una societat igualitària en qüestió de gènere. S'estima que un 25% dels membres de les Asayish són dones, i les organitzacions cantonals estan co-presidides per un home i una dona. A més de protegir la població civil d'atacs armats, han creat una unitat especial únicament formada per dones que es dedica a tractar la violència de gènere, les disputes familiars entre les dones i la seva protecció durant les protestes i celebracions públiques. El seu objectiu és tenir cura de tots els casos en què una dona està involucrada, des de violència de gènere (com a víctima) fins a un atracament a un banc (com a criminal). Les membres femenines pateixen d'un risc addicional, que són els atacs islamistes radicals dels que són objectiu pel simple fet de ser dones.

Al Cantó de Cizîrê, les Asayish es complementen amb la policia assíria Sutoro, que s'organitza en totes les àrees amb població assíria, proporcionant seguretat i solucions als problemes socials tot coordinant-se amb les unitats d'Asayish.

El govern Rojava està treballant per a proporcionar a tots els ciutadans un entrenament com el de les forces de seguretat. L'objectiu és que, una vegada els ciutadans hagin estat entrenats, la seguretat del territori podrà mantenir-se entre els propis ciutadans i les forces de seguretat es podran dissoldre.

REGNE UNIT

Bobbie, el policia desarmat

Bernat Marimon

El model policial del Regne Unit és una referència mundial per la seva singularitat: policia civil, organitzada localment i desarmada. Els orígens d'aquest model es remunten al segle XIX, època en què la vigilància i la seguretat era organitzada per les comunitats locals sense que hi intervingués el govern central.

A principis del segle XIX, Londres, amb una població de quasi un milió i mig, només tenia 450 agents i 4.500 vigilants nocturns. L'any 1829, Robert Peel (ministre de l'interior d'aleshores) va formar la policia metropolitana de Londres com a cos de policia professional. En aquell moment, entre la població existia un fort sentiment de por cap als militars i cap al fet que la nova força de seguretat fos repressiva. Els "Bobbies" (denominació inspirada en el diminutiu del ministre Robert Peel "Bob") eren una força que, de forma unitària, no portava armes i vestia de color blau en lloc de vestir d'aquell vermell tan característic de la infanteria, probablement per a marcar distàncies amb l'exèrcit. La premissa d'anar desarmats es basa en el principi que l'obligació primària de la policia és amb la població i no amb el propi Estat i en el fet que la feina policial sempre ha de ser més aviat de prevenció i no pas d'atac.

Tot això no vol dir que la policia no porti i no tingui accés a les armes. Antigament els "Bobbies" duïen una porra i un xiulet; avui en dia, hi han sumat un esprai de pebre i les manilles. Tanmateix, només poden anar armats els agents amb un rang de sergent o superior i aquell que estiguin entrenats especialment.

Actualment, pocs agents estan autoritzats a dur armes de foc: segons dades del 2012 del Ministeri de l'Interior Anglès, només un 5% dels agents (6.653) d'Anglaterra i Gal·les tenen tal autorització i, des del 2004, només alguns han tingut accés a pistoles elèctriques Taser com per exemple les unitats d'antidisturbis.

Existeixen altres models policials "desarmats" basats en la creença que equipar a la policia amb armes genera més violència de la que preveu: Irlanda, Islàndia, Noruega o Nova Zelanda serien alguns exemples.

ALTERNATIVES

CAN BATLLÓ, respostes als problemes de seguretat

Sojourner

Al llarg dels últims mesos s'han patit a Can Batlló tota una sèrie de problemes relacionats amb la seguretat, principalment robatoris. Per la gran extensió i complexitat arquitectònica del recinte, la seguretat dels espais és un tema que no ha sigut fàcil d'abordar i encara s'està lluny de resoldre.

Ser un espai abandonat durant molt de temps és l'origen de molts dels problemes.

Al estar una gran part del recinte en estat d'abandó, des de fa temps ha sigut objectiu de l'extracció de tot tipus de material valuós per la seva revenda, especialment el coure del cablejat elèctric. La recerca d'aquests materials, en anar-se exhaurint les fonts de més fàcil accés com les naus abandonades, ha anat evolucionant de diferents maneres, per una banda pels túnels que recorren tot el subsòl de Can Batlló, per una altra banda amb incursions als espais que estan en ús per part dels diferents col·lectius que formen el teixit associatiu de Can Batlló.

Paral·lelament hi ha hagut altres robatoris que, per com han sigut realitzats, se sospita que són comesos

per part de gent que té coneixement i sap trobar les vies d'accés als diferents espais sense rebentar panys, conscients dels seus horaris i punts febles.

Intentar solucionar aquests problemes no ha sigut feina fàcil, ja que a Can Batlló hi conviuen tot un ventall de sensibilitats oposades sobre com abordar el tema i com articular una resposta.

Per una banda hi ha posicions que defensen un increment de presència de seguretat privada. Hi ha qui pensa que s'han de dur a terme mesures exemplaritzants cap a qui realitza aquests robatoris en cas d'enxampar-los.

Hi ha qui defensa que hauriem de trucar els mossos.

I hi ha qui no està d'acord amb res de tot d'això per motius ètics o polítics.

Trobar respostes col·lectives ha estat difícil per la diversitat de sensibilitats que participen en els diferents projectes.

Finalment algunes de les actuacions que s'han dut a terme, que han sigut efectives i que han comptat amb el consens de totes les parts que han participat en la comissió de seguretat han sigut les següents:

- Pressionar al districte per tapiar les naus buides.
- Reforçar els tancaments físics dels espais, posant reixes, cadenats, panys, tancant els possibles accessos.
- Mitjançant la interlocució amb alguna gent que s'ha enxampat.
- Instal·lació d'alarmes i altres sistemes de seguretat dissuasius.
- Jornades de treball per trobar punts febles en matèria de seguretat i mirar com solucionar-los.
- Reunions periòdiques per abordar el tema.

Accions al voltant dels narcopisos

Acció Raval i Acció Reina Amàlia

Des de finals de 2016 alguns veïns del barri del Raval ens hem organitzat davant l'augment de venda de drogues que estava i està degradant el barri, juntament amb altres components gentrificadors com ara el turisme massiu, l'oci nocturn, els desallotjaments, l'especulació, etc.

El primer grup veïnal que va denunciar l'augment del tràfic de drogues va ser *Acció Raval*. Ens vam adonar que, mentre els desallotjaments a famílies i veïnes no tenien fre, els dels mal anomenats narco-pisos tenien total impunitat i, conseqüentment, robatoris i por.

La primera assemblea, a la que hi van acudir 40 veïnes, va ser d'on va sorgir la comissió per a formar una plataforma veïnal. *Acció Raval* va començar a fer més assemblees veïnals perquè els veïns i veïnes es reunissin per a fer front a aquest problema, i així van sorgir els grups com *Roig*, *Eix de Sant Gil*, *Acció Reina Amàlia*, *Acció Lancaster*, etc.

Vam demanar una sèrie de reunions amb l'Ajuntament, de les quals avui en dia tenim una mesa on analitzar l'evolució de les actuacions policials, i d'àmbit de la salut o l'assistència als consumidors.

Aviat ens vam adonar que la impunitat dels punts de distribució i venda de droga estava, d'alguna manera, relacionada amb el procés de gentrificació que es viu al Raval. Aquests pisos, en la seva majoria, pertanyien a entitats financeres o fons d'inversió, de forma que mentre els propietaris estaven desallotjant famílies, estaven també permetent les pràctiques de la venda de drogues o es mantenien passius davant del problema.

Ens vam manifestar un 9 de setembre de 2017, on van assistir unes 500 veïnes. Va ser aquesta manifestació del que se'n van fer ressò els mitjans de comunicació. Quan la policia actuava i tancava un punt de venda, ràpidament venia un altre traficant a ocupar i començàvem de nou. Algun sector del barri començava a tenir un discurs reaccionari i, polititzant el problema on se senyalava els toxicòmans i okupes com l'arrel del problema, es muntaven *narcotours* per a polítics i mitjans de comunicació donant com a resultat l'estigmatització del barri del Raval. *Acció Raval* va decidir no tapiar, sinó donar suport a les

okupacions d'aquests habitatges on es traficava i que pertanyien a bancs i fons d'inversió, donant com a resultat la total solució a les re-ocupacions per part dels traficants i, demostrant així, que l'ocupació no és el problema. Ho són els pisos en desús i la falta de famílies en aquests domicilis i locals buits.

Vam fer diversos esdeveniments, com ara pintar murals amb l'ajuda d'algunes joves de la REA, explicant la problemàtica per a tractar de fer visible el problema a través de donar color al barri. Quan apareix un nou punt de venda al barri i una veïna ens truca, posem a la seva disposició un protocol d'actuació elaborat amb les eines que ens facilita l'ajuntament i les experiències viscudes per les veïnes durant tot aquest temps; oferim un acompanyament i, si les veïnes de la zona volen fer una protesta, els donem suport. Ens reunim tots els dijous a la casa de la solidaritat, al carrer Vistalegre nº 15.

Acció Raval i *Acció Reina Amàlia* entenen que existeix una sinergia entre l'augment dels narcopisos i la quantitat de habitatges buits que hi ha al Raval dedicades a l'especulació, i és per això que entenem que, si només es lluita per a que el punt de venda desaparegui, sense que això vagi acompanyat de polítiques d'habitatge per a repoblar els barris, només aconseguirem que el problema es traslladi. Hem comprovat que el tapiat és només una solució passatgera; entenem que han d'existir solucions i voluntat política per als consumidors donat que, per molt que s'intenti perseguir o fer desaparèixer les drogues (utopia), aquestes persones les seguiran necessitant.

Hem estat a Valladolid amb l'*Eix de Sant Gil*, on vam rebre un premi per la lluita contra l'especulació i el tràfic de drogues; vam comprovar com l'autogestió i la unió veïnal és fonamental.

Vam anar a Madrid, convidades per la revista *"Todo por hacer"*, on vam estar parlant amb *Madres contra la droga* i la PAH de Vallekas. Vam arribar a conclusions molt similars i vam conèixer opinions sobre la droga que mai abans havíem considerat, com per exemple la possibilitat de subministrament d'heroïna prescrit per un metge o sales de venipunció, entre d'altres.

A dia d'avui estem organitzant jornades on puguem parlar de tots aquests problemes i solucions, amb l'objectiu de poder organitzar-nos, si cap, de millor manera.

ACTUACIONS

lacol
COOPERATIVA
D'ARQUITECTES

WWW.LACOL.ORG
C/CICERO 5, SANTS · 931720677
info@lacol.org

CUINA DE BARRI

ESMORZARS
MENÚ AL MIDDIA
CARTA DE NIT
OPCIÓ VEGETARIANA
BEGUDES DE LA TERRA
CERVESES ARTESANES
CULTURA POPULAR

C/PREMIA 20, BAIXÓS. 08014
SANTS. PAÏSOS CATALANS
93 422 16 13 WWW.TDK.CAT

Taverna

la baixa

- carrer Vallespir, 23 - Sants -

CASAL
INDEPENDENTISTA
de Sants Jaume Compte

Carrer Muntadas, 24,
08014 Sants, Barcelona, Països Catalans
www.cis-jaumecompte.cat
o visita'ns al Facebook i al Twitter

DE LES RUINES FLOREIX
CAN VIES

HAFFETA OBERTA
DIJOUS I DIVENDRES
18 A 22:30H

COL·LECTIUS I TALLERS:
COMISSIÓ ANTIREPRESSIVA ABS
LA TRAMA FEMINISTA
JOVENS TERRES DE L'EBRE
LA GUERYA (AUTOGESTIÓ DELS MALESTARS I LA CURA)
MÚSICS CAN VIES
LA BURYA
TALLER ARTS ESCÈNIQUES
TALLER ARTS MARCIALS
NEGRES TEMPESTES
GRUP DE COSTURA NIU D'ARANYES

C/JOCES FLORALS 40-2 | MÉS INFO: WWW.CANVIES.ORG

FORMA PART DE LA BURXA

ÉS MOLT FÀCIL

Participa al diari de comunicació popular dels barris de Sants

REDACCIÓ

MAQUETACIÓ

DISTRIBUCIÓ

CONTINGUTS

IL·LUSTRACIÓ

XARXES SOCIALS

FOTOGRAFIA

Escriu un correu a:
laburxa@gmail.com

TEATRE

Atlas d'Anna Borralho i João Galante

Iris Lafuente Escartín

“Si 80 dinamitzadores socioculturals indignades per la desigualtat incomoden a molta gent, 81 incomoden encara més”

Aquesta és una de les 100 frases que van aparèixer a la mostra del projecte Atlas dins del Festival Salmón del Mercat de les Flors el darrer més de febrer. Un espectacle liderat per l'entitat el Graner, situada al

barri de La Marina del districte de Sants-Montjuïc.

L'espectacle, dirigit per Ana Borralho i João Galante, porta fent-se des de l'any 2012 a diferents indrets d'Europa i també al Brasil. Consisteix en una performance en què 100 persones construeixen l'atles del territori, en aquest cas, del barri de Sants. L'atles pretén portar a escena les inquietuds dels ciutadans i ciutadanes dins el món globalitzat en el qual vivim.

Per participar-hi, no cal ser

una persona experta en ball, cant o teatre, simplement s'ha de tenir ganes de participar voluntàriament en un projecte comunitari. Les persones es presenten omplint un formulari i la selecció posterior té per objectiu agafar perfils diferents que representin la diversitat social existent.

Després de 5 dies intensos d'assaig, s'acaba dalt l'escenari durant 1,5 hores amb cos, veu i moviment. La intenció és cridar, ballar, cantar i reivindicar en veu alta tot allò que cada persona vol dir sobre la societat,

sobre el petit micromón personal que viu cadascú. Es tracta de portar aquesta diversitat del territori a escena a través dels 100 testimonis que han sigut seleccionats.

És curiós adonar-se com les persones som, a la vegada, tan iguals i tan diferents. Totes carreguem un passat però, alhora, anelhem viure el present. No volem ser jutjades, lluitem cada dia per construir la nostra identitat i cridem perquè les preocupacions s'escoltin en veu ben alta.

LLIBRE

Teatro del Oprimido, raíces y alas de Bárbara Santos

Descontrol Editorial

Arrels i ales. Ser capaç d'arrelar, de teixir llaços profunds, així com conèixer els propis orígens representa quelcom imprescindible per a la vida. Però aquest arrelament no ens ha d'impedir volar, alçar el

vol i anar fins allà on vulguem anar. La relació dialèctica que existeix entre les arrels i les ales és una de les peces claus del Teatre de l'Oprimit, un mètode creat pel brasiler Augusto Boal.

Però que és el Teatre de l'Oprimit? La definició que s'utilitza per definir-lo és «el teatre de les classes oprimides i per a les oprimides, per a

desenvolupar una lluita contra les estructures opressores».

El llibre «Teatro del oprimido. Raíces y Alas, una teoria de la praxis» intenta abordar de forma didàctica el mètode del Teatre de l'Oprimit. A partir d'una gran diversitat d'exemples contextualitza la teoria i posa llum sobre les qüestions ètiques, filosòfiques

i polítiques relacionades amb l'aplicació del mètode.

Bárbara Santos, l'autora del llibre, va treballar dues dècades amb Augusto Boal com a coordinadora del Centre de Teatre del Oprimit i desenvolupant noves branques, com el Teatre-Legislatiu o la Estètica del Oprimit.

VINYETA

Fiscalia

per Espai de Can Vies

AVUI FA 20 ANYS...

LA BURXA núm. 1
Abril de 1998
Butlletí contra-informatiu de la vila de Sants.

SANTS EN LLUITA CONTRA LES ETT'S
El passat 27 i 28 de març va donar-se a terme a diferents barris de Barcelona, així com a diverses localitats catalanes, una jornada de lluita contra les Empreses de Treball Temporal i les condicions laborals precàries que aquestes imposen (40% del salari setè queda ETT, temporalitat, impossibilitat d'excusar la praxi sindical, vulnerabilitat del treballador).

Al nostre barri, l'Assemblea contra l'Atar i la Precarietat de Sants convocà el 27-M una concentració-octava pel matí, i una soledada per la tarda, ambdós a la Plaça Major, a concentració, a la qual hi assistiren prop de 50 persones, marxa en cercavila pels carrers del barri, encapçalada per una pancarta amb el lema: "Treball Temporal, Terrorisme Empresarial". Durant la manifestació festiva, on es corejaren lemes com "Lluita cas triata, ETT romala", s'intentà ocupar VADECCO del e-Nicargua, però ETT estava jaig tancada, donat que la policia nacional havia informat als directius de l'empresa de la possible ocupació. En aquest sentit remarcar que els dos primers manifestants que s'aproparà a l'ETT foren refregats i identificats per la policia de guàrdia que patrullava davant d'VADECCO, si bé els deixaren anar i optaren per moure en veu la resta dels manifestants que s'acostaven. Més tard, els i les manifestants, reaparen l'edifici de l'Oficina de Treball de la Generalitat del e-Berlin, així com una ETT i alçada al centre del Mercat Nou on es re- portaren octava.

DUES NOVES OKUPACIONS A SANTS I A POBLE SEC
(transcrivim els textos que ells i elles mateixes ens han fet arribar)

LA TATXA
La Tatxa és el nom de la última casa okupada al barri de Sants, es troba al carrer Martorell n°17, va ser okupada el 18 de març al matí, amb una concentració davant. Des d'aleshores s'està treballant tot i que estava molt deteriorada per un incendi i l'habitatge de més de 10 anys. Disposa d'una vivenda i de 2 banys, on es volen fer diverses tallers culturals, molt participatiu i és convidada tota la gent que hi vulgui participar, tingui alguna idea, o manca d'espai per expressar-se. La casa és propietat de la constructora PRODEVIER S.L. (c/ Maestro Carbó n°4), des de fe 2 anys. Tant és està indexa en el pla urbanístic suposadament aprovat. La continuació de l'okupació depèn d'una citació per declarar amb la propietari i els i les okupants el pro per dia 15 d'abril.

CANTAPIQUES
Salut i pauem!
Amb aquestes quatre línies pretencim donar les cares, que no són massa guapes, però que us podem oferir un somriure i una veu bona. Som una pacotilla que hem okupat a la part d'avant del e-Tapetes, creiem en el diàleg i la gent del barri, la bona gent. Així que seuen les noves veïnes disposades a participar i alegrar la vida del barri. Per al de potenciar les màximes quotes d'autogestió que podem assolir en les nostres vides, fins on poguem o fins on ens deixin amb les seves llet.

Am per una altra curranç i fent desaparèixer la situació d'indignat, on ens mata, atorgada i inquilina da, la casa donarà guines iniciatives al la lluita socialitzat. S'accepten idees de bon gust. Us seguim informant. Feliç primavera rebet.

VIGILAR QUÈ? A QUI?
Els transports Metropolitans de Barcelona ha començat una campanya de ràtor de la "seguretat" al metro. Així, juntament a l'increment ocasional de vigilants i càmeres a totes les estacions de metro, ha editat uns típics i una cartells molt espectaculars i intimidatoris, per tal de conscienciar al personal de la presència necessitat de més vigilants.

En el cas de Madrid, fins i tot, els vigilants col·laboren amb la policia en la repressió contra els i les treballadors i les en vaga del metro de la ciutat.

Vigila tu també!

SETMANA PER LA DESPENALITZACIÓ DE L'OKUPACIÓ
Durant la tercera setmana de març, es van realitzar unes jornades per la despenalització de l'okupació, que inclouen diferents actes a diferents barris de Barcelona i cadats de l'àrea metropolitana.

Al barri de Sants es van fer dues vetrades sobre l'article 245 del Nou Codi Penal i el que aquest fet ha significat a la pràctica amb les okupacions i edificis abandonats del barri: un augment de la repressió, més policial i judicial cap a la gent jove, amb la consecució de prop de 50 detinguts i detingudes.

La Burxa núm. 1 - abril de 1998

COL·LECTIUS DEL BARRI

ASSEMBLEA GROGA DE SANTS

Assemblea de la comunitat educativa.
assembleagrogasants.blogspot.com
assembleagrogasants@gmail.com
@AssGrogaSants

CASTELLERS DE SANTS

Assajos dimarts i divendres.
borinots@borinots.cat
Local d'assaig: Escola Jaume I.
C/ Comtes de Bell-lloc, 86

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA

Grup de consum crític
Dijous de 19h a 22h
panxacontenta.wordpress.com
coope.espai.obert@gmail.com

FEM FRONT AL TURISME A SANTS

Comissió de l'ABS per afrontar la massificació turística a Sants
http://frontturisme.sants.org
frontturisme@sants.org

GRUP D'HABITATGE DE SANTS

Col·lectiu pel suport mutu davant les problemàtiques d'habitatge
https://www.facebook.com/GrupHabitatgeSants
Diumenges a les 16h.
Pl. Joan Corrades

HORTET DE LA FARGA DE SANTS

Noguera Pallaresa 27, persiana metàl·lica
hortetdelafarga@gmail.com
Estiu: diumenges a la tarda
Hivern: diumenges al matí

LA TROCA

Escola Comunitària de Formació Permanent als barris de Sants.
https://latrocasants.org
hola@latrocasants.org
espaicofope@gmail.com
C/ Olzinelles, 31

LA PAH

Plataforma d'afectats per la hipoteca.
Acollida i Assessorament col·lectiu: dilluns 18h
Perr confirmar Assemblea de PAH Barcelona dimarts 18h (atenció a estudiants: dilluns a les 17:00 al local)
apahdebarcelona@gmail.com
c/ Leiva, 44

SANTS. TV

Televisió comunitària de Sants
http://sants.tv
contacte@sants.tv

UNIVERSITAT LLIURE A SANTS

http://sants.unilluire.cat
unilluire@gmail.com

Can Batlló

C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

Espai veïnal autogestionat
Dilluns a dijous de 10h a 13h i de 18h a 21h
Divendres de 10h a 13h i de 18h a 22h
Dissabtes de 10h a 21h
https://www.canbatllo.org/
@CanBatllo

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS

Arxiu de documentació dels moviments socials
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
http://arxiu.laciutatinvisible.coop/
arxiudelaciutat@gmail.com

ESPAI ARTS

Col·lectiu d'artistes
Dijous de 10:30h a 13h
@ArtsCanBatlló

ESPAI COMUNITARI DE FORMACIÓ PERMANENT

Projecte d'educació de persones adultes. En construcció col·lectiva.
espaicomunitariformaciopermanent.wordpress.com
espaicofope@gmail.com
@aprendreXviure

FUSTERIA COL·LECTIVA

Taller de fusteria comunitària
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h

LA NAU

Espai familiar
Actualment tancat per obres d'acondicionament pel fred
lanauespaiamiliar@gmail.com
@La_Nau

MALABARISTES INEXTREMIS

Taller de malabars
Dimecres de 18h a 20:45h

ROCÒDROM

Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col·lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h

TALLER COL·LECTIU D'INFRAESTRUCTURES

Taller d'infraestructures col·lectiu
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h

TALLER OBERT DE MOBILITAT

Espai d'autoreparació de vehicles
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h

Casal Independentista de Sants

C/ Muntadas, 24

De dilluns a divendres de 18h a 23h
https://cis-jaumecompte.cat
@cis.jaumecompte
contacte@cis-jaumecompte.cat

ARRAN SANTS

Organització juvenil de l'esquerra independentista
http://arran.cat/
sants@arran.cat
@ArranSants

COLLA BASTONERA

Grup de cultura popular
https://collabastonerassants.wordpress.com
collabastonerassants@gmail.com

ENDAVANT SANTS

Organització Socialista d'Alliberament Nacional
http://www.endavant.org
@EndavantSants
expansio@endavant.org

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL

Assessorament laboral
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès

Centre Social de Sants

C/ Olzinelles, 30

Associació de veïns i veïnes de Sants
Dilluns a divendres de 10h a 13h i de 18h a 21h
www.centresocialdesants.org
csocialsants@gmail.com

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS

Espai de defensa del sistema Públic de pensions
Dimecres de 18:30h a 20:30h
salvemlespensions.wordpress.com
salvemlespensions@gmail.com
@Salvemlespensions

Casal de Joves de Sants

C/ Alcolea cantonada
C/ Violant d'Hongria

@casaljovesants
casaljovesants.wordpress.com
casaljovesants@gmail.com

CSA Can Vies

C/ Jocs Florals, 40

Assemblea dimecres a les 19h
Kfeta dimarts i dijous de 18h a 22h
https://canvies.barrissants.org
canvies@gmail.com
@SomCanVies

ACCIÓ LLIBERTÀRIA SANTS

Adherida a la Federació Anarquista de Catalunya (FAC)
Dimecres a les 19.30h a Can Vies
acciollibertariasants@riseup.net
@AccLlibSants

JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE

Col·lectiu per la defensa del territori
Dijous a les 20h
jovensebre.blogspot.com.es
@Jovens_Ebre
jovensebre@gmail.com

LA BURXA

Periodic de comunicació popular
Primer dimarts de mes a les 21h
laburxa@gmail.com
@laBurxa

LA GUERXA

Espai de salut
Dilluns a les 20h
@LaGuerxa
espaisalutcanvies@gmail.com

NEGRES TEMPESTES

Col·lectiu llibertari per l'alliberament dels pobles
http://negrestempestes.cat
negrestempestes@gmail.com

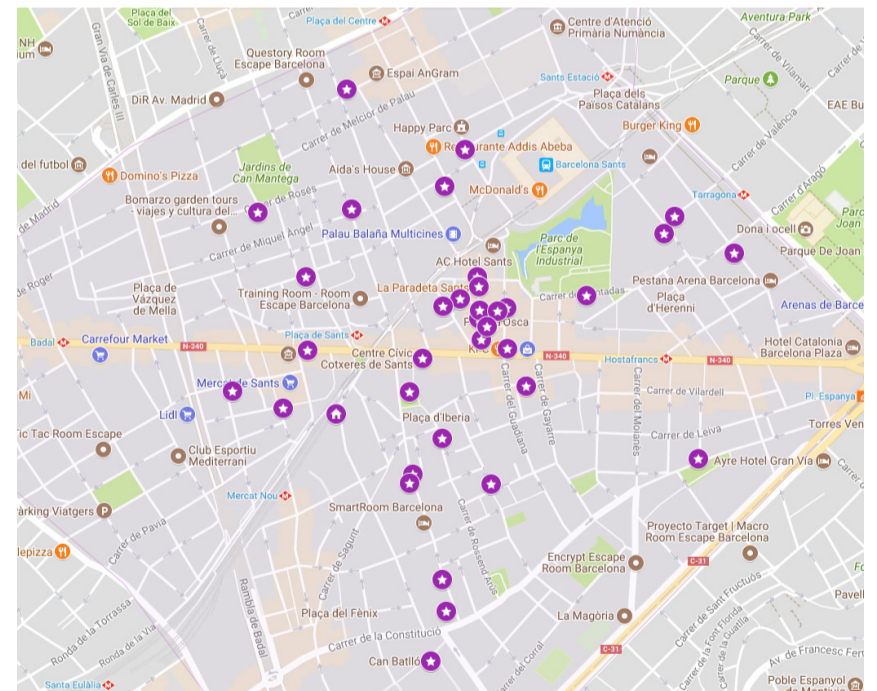
La Lleialtat Santenca

C/ Olzinelles, 31

Espai per a usos veïnals cooperatius i de cultura popular.
https://www.lleialtat.cat/
info@lleialtat.cat

Vols saber on pots trobar el diari de la Burxa?

Escaneja el nostre codi QR i entra al nostre mapa de Distribució!

Segueix, llegeix i difon La Burxa!

Segueix-nos a la xarxes i podràs descarregar l'edició digital

/laburxa @laburxa

CASAL DE JOVES DE SANTS

ACROIOGA (cada dilluns de 20 a 21:30h)
ESPERANTO (cada dilluns de 20:30 a 22h)
DANCEHALL (cada dijous de 20 a 21h)
IOGA (cada divendres de 10 a 11h)

Ubicació: Carrer violant d'Hongria amb Alcolea
08014 Barcelona

PL SANTS

EL TEU DENTISTA DEL BARRI

Dr. Marçal Solanas i Esquerra

ODONTÒLEG Col. num. 2325

Carrer d'Olzinelles, 96, 1r.
08014 BARCELONA

Tel. 93.332.04.19
mail: msolanasdentist@infomed.es

Pizzeria Ristorante Putxinel·lis

Menú migdia 10€
Menú pizza 8€
Servei a domicili

Carrer de Salou, 23. 080014
Tel. 936112485 - 616807668

Horari: de 13.30 a 16h i de 20.30 a 24h
Dilluns tancat tot el dia - Dimarts matí tancat

www.restaurantepubxinellis.com

Grup d'Habitatge de Sants

Parlem amb ell Grup d'Habitatge de Sants, grup assembleari de suport mutu i solidaritat en defensa del dret a l'Habitatge digne, focalitzant en el barri de Sants i entorns propers, en xarxa amb d'altres col·lectius de lluita veïnal.

Redacció

Com i quan va sorgir la iniciativa?

La llavor del grup sorgeix de la necessitat de fer front, a nivell de barri i de forma assembleària, a l'onada especuladora que ens està expulsant de les nostres llars. El grup es va posar en funcionament just a l'abril de l'any passat. Participen membres del grup de l'Obra Social Bcn, que veuen la necessitat de treballar a nivell de barris, aportant coneixements i la seva experiència. També veïnes del Bloc La Bordeta i altres persones del barri ens organitzem per dur endavant la lluita per a l'autogestió del dret a un habitatge digne.

Com us organitzeu?

En reunim en assemblea oberta cada diumenge a les 18h, a la plaça Joan Corrades (Bordeta - Hostafrancs). A les assemblees compartim experiències i donem sortida a les diferents situacions, alhora que ideem accions i tàctiques, ens recolzem fent acompanyaments, fem pinya per a aturar desnonaments, dialoguem per aconseguir lloguers socials, aprenem estratègies per lluitar contra els especuladors i la violència immobiliària que exerceixen sobre el veïnatge...

Qui pot venir a les assemblees?

Totes les veïnes i veïns que vulguin col·laborar o que es vegin en situacions problemàtiques respecte a l'habitatge.

Sants-Montjuïc és el segon districte de Barcelona on més es desnona, quina és la vostra opinió al respecte?

És una barbaritat i una clara vulneració d'un dret bàsic recollit a l'article 47 de la tan anomenada constitució espanyola: dret a un habitatge digne i adequat. Cal potenciar la unió per lluitar contra els desnonaments i teixir estratègies per aturar les bases de l'especulació.

Heu col·laborat en l'aturada de varis desnonaments, ens en podeu detallar algun? Quina és la situació actual d'aquestes famílies o persones?

Aturar un desnonament és sempre una situació tensa i molt greu per a les famílies, i per a la majoria de participants. Els perjudica greument la salut, tant emocional com físicament.

En essència consisteix a fer molta pinya davant de la porta per no deixar passar ni a la comitiva judicial (que executa l'ordre del jutjat) ni al manyà (que efectua el canvi de pany), alhora que cal argumentar a la comitiva els motius pels quals no es pot fer fora de casa a la família.

També hem vist com darrerament ha augmentat la repressió policial: a Badalona, el mes passat, va haver-hi 10 ferides i 1 detingut sense cap motiu en un desnonament.

A l'assemblea hi ha famílies emblemàtiques, que han aconseguit aturar desnonament rere desnonament i lluitar per un lloguer social, seguint tot el procés: famílies en clara vulnerabilitat social, que esgoten tot el recor-

regut administratiu (habitatge i serveis socials) i que, arribat un cert moment, l'administració no els garanteix un habitatge digne (bàsicament, per manca de parc públic d'habitatges). Ens veiem obligades a donar el pas i desobeir les lleis injustes (que beneficien clarament als especuladors), resistint activament al desnonament. Forçant a la propietat (majoritàriament fons voltors o bancs) a un lloguer social: aquell que garanteix poder pagar un lloguer entre un 10% i un 18% dels ingressos, segons recull el punt 7 de l'article 5 de la Llei 24/2015 de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica.

En la nostra assemblea tenim a l'Encarna, que ha resistit ja 3 desnonaments i té el proper llançament el 22 de maig (quan des de desembre té un pis de lloguer social aprovat per la Mesa d'Emergència del Consorci d'Habitatge de Barcelona: no hi ha pisos disponibles). En aquesta mateixa situació està la família de la Ruxandra, nucli familiar de 8 persones, que han resistit ja a 5 desnonaments (3 a porta i 2 als jutjats), i també es troben esperant pis de lloguer social aprovat en Mesa d'Emergència, i que l'administració no pot adjudicar per manca de pisos. Una situació ja fa 2 anys i mig que dura.

"En essència consisteix a fer molta pinya davant de la porta per no deixar passar ni a la comitiva judicial (que executa l'ordre del jutjat) ni al manyà (que efectua el canvi de pany), alhora que cal argumentar a la comitiva els motius pels quals no es pot fer fora de casa a la família"

Quin altre tipus de problemes o demandes d'ajuda us arriben?

De molts tipus: no renovacions de contractes, pujades abusives del lloguer, ocupacions vàries (moltes de pisos de bancs per a forçar lloguer social i anar ampliant d'aquesta manera el parc públic de pisos), problemes en habitacions llogades, estafes relacionades amb la necessitat d'habitatge, casos d'assetjament immobiliari, subministraments (aigua, llum...) i pobresa energètica.

Són diferents aquestes situacions de les que es rebien quan vau començar?

Amb quines altres associacions o grups col·laboreu?

No, bàsicament segueixen sent les mateixes.

A nivell de barri amb diferents col·lectius que conformen l'Assemblea de Barri de Sants, com Fem Front al Turisme, Acció Llibertària de Sants, la Trama Feminista, Can Vies, Can Batlló ...

A nivell de districte i entorn proper, col·laborem amb altres col·lectius d'habitatge com el Sindicat de Barri PobleSec, Fem Sant Antoni, @assembleaMarina/@Engranatge, @XHabitatgeEE, FemSantaEulalia... o amb els blocs en lluita (BlocLlavors, Leiva37, Entença151, Borrell59, Roger deFlor209, i un llarg etcètera. A nivell de ciutat o d'àrea metropolitana, amb els grups que també lluiten pel dret a un habitatge digne: @HabitatgeGracia @XciutatVella 500x20, AAVV Meridiana, Assemblea del Raval, ResistimAlGòtic, AccióRaval @ObservatoriClot, habitatge_cascantic, @HabitatgeVKK @EnsPlantemPg, @PACBADALONA, PAHC Bages, @PACMataro, i molts d'altres q estan lluitant al territori.

A nivell de districte i entorn proper, col·laborem amb altres col·lectius d'habitatge com el Sindicat de Barri PobleSec, Fem Sant Antoni, @assembleaMarina/@Engranatge, @XHabitatgeEE, FemSantaEulalia... o amb els blocs en lluita (BlocLlavors, Leiva37, Entença151, Borrell59, Roger deFlor209, i un llarg etcètera. A nivell de ciutat o d'àrea metropolitana, amb els grups que també lluiten pel dret a un habitatge digne: @HabitatgeGracia @XciutatVella 500x20, AAVV Meridiana, Assemblea del Raval, ResistimAlGòtic, AccióRaval @ObservatoriClot, habitatge_cascantic, @HabitatgeVKK @EnsPlantemPg, @PACBADALONA, PAHC Bages, @PACMataro, i molts d'altres q estan lluitant al territori.

@GHabitatgeSants

gruhabitagesants@gmail.com

★ COLUMNA VIOLETA

Enderrocar piràmides

Mercè Esteban

Als espais assemblearis no els agraden les jerarquies. Persones humanament diferents lluiten per la igualtat social, i des d'aquest anhel digne s'organitzen per fer de la quotidianitat una revolució.

Però ella, noia encara jove, té la sensació que alguns col·loquen les persones a una escala de la militància en funció del nivell d'implicació — sovint pública —, que li recorden les piràmides. Es pregunta si no es tracta d'un oximoron: *el qui més capacitat d'allargar discursos i trepitjar més llocs públics és el més horitzontal? Si és així, no estem perpetuant el model jeràrquic que volem irrompre? On queden les activistes invisibles que no poden ser-hi mai, però que treballen per fer un món digne envoltades de les parets de casa?*

Com totes, també porta trossos de la cultura autoritària enganxada al cos; i sap que no pot construir aquest model polític que tant anhela sinó aconseguir treure-se-la de sobre.

Durant molt de temps sentia l'obligació de donar resposta a qualsevol tema i negar-se la por de no saber, no dir, repetint els models autoritaris que tant odiava. Parlava del món com si li haguessin injectat sobredosis de carreres universitàries.

I és que encara que hagi estat educada en una cultura patriarcal i tingui clar que vol despendre's d'ella, costa netejar cada racó on s'hi ha colat una de les seves herències.

Després, durant un temps va escollir un ferm desinterès per aquestes relacions, les que amb subtils decisions deixen sobre els altres i els fan ballar al seu ritme; aquells "has de saber" de l'home legitimat per ser a tot arreu i parlar a totes les xerrades; i tantes altres perfrasis d'obligació que se'ns dubte la posen en dubte.

Sabia que l'apatia a aquestes reaccions no deixava de ser un altra manera de negar la cerca d'alternatives; de no fer res davant d'aquestes quotidianitats subtils que se'ls hi permet enfonsar una mica un altre... Normalitzava aquest anar teixint la trama invisible d'accions microscòpiques on s'hi repenja el model jeràrquic.

Fins que va mirar aquest poder tant del revés que el va girar de cap per avall; va canviar el control i la influència per l'horitzontalitat i l'acció directa.

L'anhel era més a prop quan ella i moltes van sumar la força per enderrocar piràmides. Ja no esperaven per legitimitzar res la veu de qui ocupa una d'aquelles cadenes centrals d'un cercle sense centre. Van desmuntar l'oximoron des del seu mirar: el cercle de cadenes on seien ja no tenia vèrtex i tota part de la rodona era igual d'important.

Sabien que la transformació no vindria només de les polítiques que corren per les institucions, per això participaven d'espais assemblearis; però tampoc no seria fruit dels discursos ben elaborats a les assemblees; sabien que la igualtat social partia d'aquest anar desgranant la trama capil·lar d'accions autoritàries que teixeixen les nostres relacions i aguanten les jerarquies.

Ella i tantes altres es van anar carregant vèrtexs i deixant-hi les bases.